

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. H. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. v X, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2017, č.j. KRPÚ-205934-19/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 20.11.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.10.2017, č.j. KRPÚ-205934-19/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, které nastalo dne 18.10.2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že žalovaný principiálně odmítl využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a pouze částečně se žalovaný vyjádřil k reálnosti provedení těchto opatření. Při tom se konkrétně vyjádřil pouze k eventuální nemožnosti složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu, přičemž uložení

zvláštních opatření vyloučil především pro nedůvěru k žalobci. Žalovaný vycházel výlučně z té skutečnosti, že žalobce se nacházel na území České republiky, kterou využil jako tranzitní zemi při cestě do Německa, odkud byl vrácen na základě dvoustranné mezinárodní dohody, nevyhodnotil však dle žalobce dostatečně skutečnost, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí.

Žalobce zdůraznil, že právní předpisy upravující problematiku zajištění cizinců musí být vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Uvedl, že při svém zhodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat do Spolkové republiky Německo žalovaný vycházel z ilegální cesty žalobce přes Českou republiku, avšak zcela nedostatečně zhodnotil to, že se žalobce předmětného nelegálního jednání nedopustil úmyslně (podle jeho slov neznal právní úpravu pobytu na území členských států Evropské unie), nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a dokonce požádal o vyrozumění vietnamský zastupitelský úřad, což je spíše nestandardní jednání zajištěného cizince. Žalobce trval na tom, že je třeba přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil. Při tom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2017, č.j. 5 Azs 294/2016-18, ze kterého vyplývá, že prostý nelegální pobyt na území České republiky nelze považovat za natolik závažnou okolnost, aby nebylo možné využít zvláštní opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce trval na tom, že pouhý nelegální pobyt na území České republiky nelze považovat za dostatečný důvod pro klíčový závěr žalovaného o tom, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že ačkoliv nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, je dospělou osobou, která by v případě neomezování osobní svobody mohla být schopna získat například prostřednictvím půjčky od svých příbuzných ve Vietnamu finanční prostředky na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování zpět do Vietnamu, např. prostřednictvím organizace IOM. Minimálně uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců proto není v žádném případě u žalobce vyloučené ani z hlediska jeho praktické realizovatelnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její odmítnutí s poukazem na skutečnost, že žalobce byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, a současně bylo ukončeno jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce uváděl smyšlené údaje o své totožnosti před příslušnými orgány SRN. Vydával se za občana Vietnamu pod identitou N. T. V., nar. „X“. Až v rámci podání vysvětlení ze dne 19.10.2017 dokončeného dne 20.10.2017 žalobce uvedl svou pravou identitu. Cílem cesty žalobce byl Berlín, kde měl mít zajištěnou práci. Rozpory ve výpovědích žalobce před orgány SRN a před žalovaným již samy oslabují důvěryhodnost žalobce. Samotné uvádění nepravdivých údajů o své totožnosti lze dle žalovaného označit za uvádění příslušných orgánů v omyl s cílem minimálně ztížit identifikaci osoby, respektive ověření její totožnosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nedisponuje finančními prostředky a na území České republiky nemá žádné osoby blízké či příbuzné a je zde poprvé. Tvzení žalobce obsažené v žalobě, že by byl schopen si finanční prostředky sehnat, považuje žalovaný za účelové.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl převzat od orgánů policie Spolkové republiky Německo v rámci readmisní dohody. Žalobce byl kontrolován na území Německa poté, co překročil hranice České republiky do Spolkové republiky Německo v osobním automobilu společně s dalšími osobami vietnamské státní příslušnosti, a to bez dokladů totožnosti. Žalobce překročil hranice Německa i České republiky bez platného cestovního dokladu a víza. Žalobce správním orgánům v Německu uváděl falešné jméno a údaj o datu narození, kdy uváděl, že se jmenuje N. T. V. a narodil se dne „X“. Teprve po provedeném lékařském vyšetření, kde bylo zjištěno, že dle stavu kostního růstu se jedná o osobu starší 18 let, na výzvu správního orgánu po poučení, že jeho totožnost bude ověřována prostřednictvím zastupitelského úřadu, uvedl své pravé jméno a datum narození. Jako důvod uvádění falešné identity v Německu uvedl, že měl strach uvést svou pravou identitu.

Žalobce uvedl, že z Vietnamu vycestoval s platným pasem před pěti měsíci do Moskvy. Cestovní pas v Moskvě předal převaděči. Z Moskvy cestoval osobním autem asi 4 – 5 hodin. Následně byl ubytován v nějaké dílně. Asi po týdnu odcestoval nákladním vozidlem, ze kterého přestoupil do osobního automobilu, ve kterém byl v Německu zadržen. Cestu mu zaplatili rodiče a organizovali ji převaděči. Cílem žalobce bylo dostat se do Berlína, kde ho měl někdo vyzvednout a obstarat mu práci. V rámci poskytnutí vysvětlení žalobce uvedl, že do Německa se chce dostat, aby zde mohl pracovat. Ve Vietnamu práci nemá. V zemi původu zůstali jeho rodiče a sourozenci. Na území České republiky ani v Evropské unii nemá žádné příbuzné, pouze v Anglii má nějaké příbuzné, ale nestýká se s nimi. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádný důvod, pro který by se nemohl vrátit do země původu.

Přípisem ze dne 20.10.2017, č.j. KRPU-205934-16/ČJ-2017-040022, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění.

V ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.

V daném případě sice bylo ukončeno zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců, ovšem z vyjádření žalovaného a obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že toto zajištění bylo ukončeno pouze z toho důvodu, že žalobce byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce tedy zůstal omezen na osobní svobodě a dle

soudu nedošlo k naplnění podmínek, které by umožňovaly aplikaci ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Proto soud řízení nezastavil a přistoupil k vypořádání žalobních námitek žalobce v rámci rozhodnutí ve věci samé.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

Soud konstatuje, že žalovaný se otázkou možnosti uplatnění zvláštních opatření v žalobou napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle věnoval na straně 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal dle soudu zcela přezkoumatelně s otázkou možnosti uložení těchto zvláštních opatření ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce.

Žalobce namítal, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. K této námitce soud uvádí, že v dané věci je zásadní pro posouzení možnosti uplatnění zvláštních opatření v případě žalobce ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kde je mimo jiné uvedeno, že zvláštní opatření za účelem vycestování se neuloží, jde-li o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

Žalobce byl zajištěn v Německu po překročení hranic z České republiky. Ve své výpovědi v rámci poskytnutí vysvětlení žalobce výslovně uvedl, že jeho cílem byl od samého počátku Berlín, kde měl mít zajištěnu práci. Za cestu do Berlína jeho rodiče zaplatili organizované skupině převaděčů. Na základě uvedených skutečností dospěl správní orgán

dle soudu zcela správně k závěru, že žalobce byl prokazatelně zajištěn na území Německa po překročení hranic z České republiky při pokusu dorazit na smluvené místo v Berlíně. Na základě uvedených skutečností dle soudu žalovaný zcela správně dospěl k závěru, že v případě žalobce je zjevné, že má v úmyslu vstoupit na území jiného smluvního státu, a to Spolkové republiky Německo. Ve své výpovědi uváděl, že cesta do Německa mu byla zprostředkovávaná za úplatu organizovanou skupinou a cestovní doklady odevzdal jednomu muži v Moskvě. Žalobce sice při podání vysvětlení uvedl, že neví, že k cestě na území České republiky a celého schengenského prostoru musí mít platný cestovní doklad a vízum, ale současně uvedl, že ví, že cestovní pas slouží k cestám do zahraničí a že země Evropské unie jsou ve vztahu k jeho zemi původu v zahraničí. Žalobce rovněž uvedl, že si je vědom toho, že vstupem na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza se dopustil protiprávního jednání. Při výpovědi před příslušnými orgány Spolkové republiky Německo žalobce vystupoval pod falešnou identitou a uvedl nesprávný datum narození. Dle soudu je tedy evidentní, že žalobce měl v úmyslu vstoupit na území Spolkové republiky Německo, a to vědomě ilegálně. S ohledem na výše uvedené zcela správně žalovaný dospěl k závěru, že je na místě aplikovat ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování.

Soud musí zdůraznit, že při vyhodnocení otázky, zda je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu vycházel žalovaný nejen z údajů uvedených samotným žalobcem do úředního záznamu o podání vysvětlení, ale především z objektivních okolností, za kterých byl žalobce zadržen, tedy těsně po vstupu na území Spolkové republiky Německo z území České republiky bez jakýchkoliv dokladů totožnosti a povolení k pobytu. Rovněž není bez váhy skutečnost, že žalobce před správními orgány ve Spolkové republice Německo vystupoval pod falešnou identitou a uváděl nesprávný datum narození, a správné údaje o své totožnosti uvedl až po lékařském vyšetření ve vztahu k určení jeho věku a informaci, že jeho totožnost bude ověřována na zastupitelském úřadě. Právě tyto objektivní skutečnosti ve spojení s tvrzením žalobce dle soudu zcela oprávněně vedly žalovaného k závěru, že je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území Spolkové republiky Německo.

S ohledem na výše uvedené a dikci ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců pak již dle soudu nezbyval žádný prostor pro možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce.

Pro úplnost soud podotýká, že poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2017, č.j. 5 Azs 294/2016-18, ze strany žalobce je zcela nepříhodný, neboť předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu vychází z odlišného skutkového stavu.

Žalovaný se pro úplnost v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval mimo jiné i otázkou možnosti složení finanční záruky žalobcem. Žalobce pak v žalobě namítal, že není vyloučeno, že by se mu podařilo potřebnou částku na složení finanční záruky získat. V tomto směru soud podotýká, že žalovaný byl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dotazován, zda má finanční prostředky potřebné pro návrat do země původu, a jak vyplývá z obsahu úředního záznamu o podání vysvětlení, výslovně sdělil, že takové finanční prostředky nemá a na území České republiky ani zemí Evropské unie příbuzné nemá. Jediní příbuzní jsou v Anglii, ale s nimi není v kontaktu. Dle soudu i ve vztahu k této skutečnosti dospěl žalovaný ke správnému závěru, že žalovaný není způsobilý složit potřebnou finanční záruku.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. prosince 2017

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.